

СЕРЖАНТ ІЗ “СПЕЦНАЗУ”

“Афганці” – саме так називають нині воїнів-інтернаціоналістів, які відслужили в далекій і незнайомій країні Афганістан. Потрапляли вони туди 18-річними юнаками, наївними та мрійливими, а за два роки поверталися посивілими, загартованими у війні чоловіками, навченими виживати у будь-яких умовах, бо їм довелося не раз дивитися в очі смерті. А найстрашніше – втрачати бойових товаришів, бачити, як на твоїх руках вмирає друг, побратим, командир...

15 лютого цього року відзначають 25-ту річницю виведення радянських військ з Афганістану. Вже чверть віку минуло, а в пам'яті “афганців” і досі живе та війна: приходять у спогадах, у тривожних снах.

тольотів над кабульським аеродромом, навколо люди, обпалені війною... Таким було його перше знайомство з цією гірською і чужою країною. Тут, у афганській столиці, десантник потрапив у ще “крутіший” підрозділ – до 459-ої окремої роти спеціального призначення Головного розвідувального управління Генерального штабу, яку в обиході називали “Кабульською” ротою спецназу, а по документах вона значилась як в/ч 44633.

- Рота наша налічувала 140 спецназівців і підпорядковувалась безпосередньо Москві, - про свою службу Василь Іванович, з притаманною йому скромністю, розповідає не вельми охоче, відбуваючись лише лаконічними, загальними фразами, тож, кожне слово з нього доводиться буквально витягувати. - Перший місяць нас, но-

тьба і знищення бандформовань моджахедів, які діяли в прикордонних районах та багато інших. На операції

ходів та операцій, кожна з яких у будь-який момент могла бути останньою. Та ангел-охоронець щоразу беріг його.

ШАНОВНІ ВОЇНИ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ!

15 лютого ми відзначаємо чергову річницю виводу радянських військ з Афганістану. 25 років минуло відтоді. У цей день ми вшановуємо також усіх учасників бойових дій на території інших держав. Зокрема, наші земляки гідно несли свою військову службу в Афганістані, Угорщині, Чехословаччині, Кубі, Сирії, Єгипті, Югославії та інших країнах. Тож у цей день ми схиляємо голову перед всіма, перед живими і полеглими, перед ветеранами та перед тими, хто виконував інтернаціональний обов'язок у різних країнах світу.

Дякую Вам за мужність і стійкість! Бажаю Вам, дорогі воїни-інтернаціоналісти, Вашим рідним і близьким миру, щастя, здоров'я та успіхів у праці на благо України.

З повагою, голова районної ради ветеранів Ростислав Карпенюк

межі між життям і смертю, адже за свою службу в Аф-

ганістані він здійснив 36 бойових виходів та операцій, кожна з яких у будь-який момент могла бути останньою. Та ангел-охоронець щоразу беріг його.

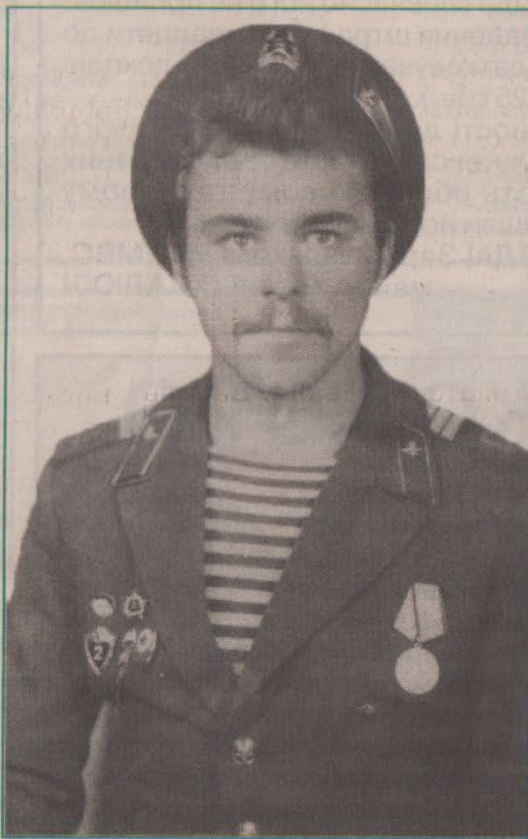
вулиці Київській добудувати: то грошей нема, то здоров'я підводить, хоч маю всього 50 років...”

Дійсно, надто болючий слід залишила афганська війна у його долі: отримана там контузія, оголені нерви та все пережите – з роками позначилися на здоров'ї Василя Івановича. Колись фізично міц-

Не забув про свою півторарічну афганську службу і 50-річний житель Зарічного Василь Іванович Полюхович, котрому випало проходити її в елітному й одночасно найнебезпечнішому підрозділі радянського контингенту в Афганістані – спецназі, бійці якого воювали зачасто на межі людських можливостей, сповідуючи спільний для спецназівців та десантників принцип: “Ніхто, крім нас!”

Народився і виріс Василь в с.Бір Серницької сільської ради. Закінчивши восьмирічку, хлопець пішов навчатися у Сарненське професійно-технічне училище за спеціальністю “механізатор меліоративних робіт”. Затим, після закінчення ПТУ, 20 вересня 1982 року, був призваний на строкову армійську службу,

виходили невеликими групами, постійно чергуючись. Орієнтуючись на розвідувальні дані, у місця виконання бойових завдань виводились на бронетехніці або на “вертушках”. А потім, маскуючись, просувались в горах уже пішки, несучи на собі щонайменше по 36кг вантажу: зброї, боеприпасів, води, сухпайку тощо. У такі рейди вирушали не на один і не на два дні. Бувало, що й по місяцю сиділи в засідці десь в горах чи в “зеленці”, очікуючи на караван. Загалом, всяке траплялось, були й втрати з нашого боку. Найбільш знач-

Вцілів він і коли його БМП підірвалась на ворожій міні, відбувшись лише контузією. “Цілим залишився і весь екіпаж бронемашини, але сама вона ремонту вже не підлягала, - розповідає далі мій співрозмовник, - тож, мене відправили в Хайротон отримувати нову БМП, на якій їздив аж до свого дембеля...”

З Афганістану Василь Іванович повернувся 24 листопада 1984 року. Після служби колишній десантник-спецназівець трудився на різних роботах: на річковій пристані, на будівництві районної лікарні, затим 13 років пропрацював у ПМК-176. Удвох з дружиною Вірою Дмитрівною, як теж родом з с.Бір, виростили трьох дітей: двох доньок і сина. Від старшої заміжньої дочки, яка живе окремо, уже мають і троє внуків. А менша

послідила. Колишній інженер і тренований десантник-спецназівець, у послужному списку якого майже чотири десятки бойових виходів, медалі “За відвагу”, “Воїну-інтернаціоналісту”, “Від вдячного афганського народу” та ряд інших, а також звання “Відмінник-парашутист” (за здійснення 11 стрибків з парашутом) та звання “Альпініст СРСР”, (його він отримав за неодноразове перебування в горах на понад 5-кілометровій висоті) – ось уже три роки на групі інвалідності. На додачу всьому нещодавно переніс ще й мікроінсульт. Але про свої болячки воїн-афганець не любить розповідати, як і не любить щось просити для себе. “Маю ж прізвище Полюхович – ото й не здаюся...”, – не без гордості зазначає Василь Іванович на завершення нашої розмови.

строкову армійську службу, яку розпочав у найпівденнішій точці Радянського Союзу – Кушці, у повітряно-десантних військах. Тож було зрозуміло, що попереду його чекав Афганістан, від якого відділяла лише лінія кордону. Але спочатку була десантна учебка в Ашхабаді, де Василь Полюхович пройшов 6-місячну спецпідготовку: фізо, рукопашний бій, стрільба, стрибки з парашутом, щоденні виснажливі тренування в горах. Заняття проводились і вдень, і вночі, адже рівень підготовки десантників був надзвичайно високим і вимогливим. Крім цього, в учебці Василь опанував та отримав військову спеціальність “механік – водій БМП” та отримав звання “молодший сержант”. А 5 травня 1983 року літак, який взяв курс на Кабул, доставив його в Афганістан.

...Гори, спека, пил, гул вер-

воприбулих, на бойові операції не брали, даючи можливість адаптуватися до нових умов. А потім – пішло і поїхало. Я був механіком-водієм БМП і командиром взводу тож, практично, не вилізав із “броні”. Рота лише базувалась в Кабулі, бойові виходи та рейдові дії ми виконували на території всього Афганістану, а найчастіше - в Джелалабаді, Кандагарі, на кордоні з Пакистаном поблизу Пешавару, а також у дуже небезпечній Пандшерській ущелині, де разом з нами “працювали” також десантники з Вітебської повітряно-десантної дивізії. Серед основних завдань, що стояли перед нашою ротою, були: розвідка з ціллю перевірки інформації, виявлення і захоплення душманських караванів зі зброєю, котрі йшли з боку Пакистана гірськими стежками і важкодоступними місцями, боро-

боку. Найбільш значні ми понесли у гірському районі Сорубі, влітку 1983 року. На “беемпешках” ми тоді виїхали з Кабула на виконання бойового завдання у Джелалабад і дорогою потрапили в душманську засідку. У нерівному бою загинуло 15 хлопців з нашої роти, багато було пораниених, яких я вивозив з-під гранатометного обстрілу своєю БМП. Стільки тоді було крові, страждань – й досі сняться ті страхіття!..

При цих спогадах Василь Іванович знову замовкає, не бажаючи з ними ділитись – надто важко йому згадувати часи, сповнені труднощів, болю, втрат. Розповів лише, що за той бій всю їхню групу було представлено до нагородження, зокрема він отримав бойову медаль “За відвагу”. Втім, те зіткнення з моджахедами було не єдиним, коли спецназівець опинявся на

мають троє вступів. А менша донька – студентка і син живуть разом з батьками у невеличкій двокімнатній квартирі, яку Василь Полюхович у свій час отримав від ПМК-176. “Тіснувато трохи, але, як кажуть “в тесноте - не в обіді”, - коментує свої житлові умови глава родини. – Ось ніяк не можу власний будинок на

завершення нашої розмови.

Отож, хочеться від щирого серця побажати ветерану і всім його бойовим побратимам, воїнам-інтернаціоналістам, передусім, міцного здоров'я, сімейного щастя, добробуту та всіх земних гарздів.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ

На фото: у нижньому ряді другий зліва - В.Полюхович